

LA NENA QUE DIBUIXAVA LLUNES

L'Alba era una nena de cabells rossos, quasi blancs de tan clars que eren. Tenia els ulls grisos i la seva pell era tan blanca que de vegades semblava una bola de neu.

Li agradava molt el color blanc, i quan va aprendre a vestir-se tota sola remenava armaris i calaixos fins que trobava tota la roba de color blanc: els mitjons, les calces, les samarretes, els pantalons, faldilles, camises...fins i tot les sabates havien de ser de color blanc.

Un dia la tieta Rosa li va regalar un jersei preciós de color vermell amb un Arc de Sant Martí al davant. Ella mateixa havia teixit aquell jersei i n'estava molt orgullosa. Però així que la tieta va marxar, l'Alba va guardar el jersei al fons del seu armari, al costat d'una faldilla groga i d'uns pantalons blaus.

A l'Alba, a més, li agradava molt dibuixar, però no qualsevol cosa, no. Només li agradava dibuixar llunes. Es passava tot el dia dibuixant llunes i les guardava per tota la casa, de manera que la seva mare trobava llunes quan obria un calaix de la cuina, quan obria la nevera, quan prenia l'agenda de telèfons per trucar, quan ficava les mans a les butxaques del seu abric, fins i tot quan es ficava a la banyera.

A l'escola també dibuixava llunes: llunes grans, petites, llunes creixent, llunes minvant...i mai les pintava perquè ja se sap que la lluna és de color blanc.

Un dia va donar a la mestra un full on havia dibuixat una lluna, però al full no s'hi veia res. Com que la mestra li va preguntar què havia dibuixat, l'Alba li va explicar que havia dibuixat la lluna nova. La mestra va somriure i va penjar el dibuix al suro de la classe, al costat d'una lluna plena que havia dibuixat un altre dia i que li havia sortit molt bé.

A l'endemà, quan l'Alba va tornar a l'escola, va trobar que algú havia pintat la seva lluna plena de color vermell i es va enfadar molt. La va agafar i la va llençar a la paperera. Després va fer una altra lluna plena i la va tornar a penjar al suro.

Al dia següent, va trobar la seva lluna pintada de color groc. La va llençar a la paperera i va tornar a penjar-hi una altra.

I així durant molts dies. Cada cop que entrava a la classe trobava les seves llunes pintades de colors diferents: marró, verd, lila, blau, taronja...

Va preguntar als seus companys i companyes qui pintava les seves llunes, però ningú ho sabia. Així que va decidir quedar-se una estona a la classe quan tothom hagués marxat, i vigilar la seva lluna.

Es va amagar darrera d'un armari i, al cap d'una estona, va sentir que algú obria la porta i s'acostava a la lluna plena que havia dibuixat aquell dia. Era un nen petit que portava a la mà un retolador de color rosa. Quan el nen va començar a pintar la lluna, l'Alba va sortir del seu amagatall i, molt enfadada, li va dir:

- Què fas? No saps que aquesta lluna és meva, que l'he dibuixada jo? Per què pintes amb colors totes les llunes que faig?

I el nen, una mica espantat, va respondre:

- Ho sento molt, no sabia que les llunes eren teves, però és que a mi m'agrada molt pintar amb molts colors. El món està ple de colors: el Sol és groc, el cel és blau, els arbres són verds...
- Sí, i la lluna és blanca, que no ho sabies? – va dir l'Alba, encara una mica enfadada
- Perdona... – es va disculpar el nen – És que jo no sé dibuixar llunes tan boniques com les teves. No ho faré més – va prometre, amb una cara molt trista.

L'Alba, que ja no estava enfadada, li va dir que ella l'ensenyaria a dibuixar llunes, i així, com que serien totes seves, les podria pintar com volgués i no tocaria més les llunes que ella feia.

El nen es va posar molt content, i li va regalar el retolador rosa que portava a la mà.

Aquella nit, a casa, l'Alba va pensar molt en aquell nen que s'estimava els colors. Va agafar el retolador rosa i un full, i va començar a pintar. Li va agradar tant el que va fer, que va córrer cap al calaix on guardava els retoladors que li havien portat els Reis ja feia temps, i va començar a dibuixar coses de tots els colors.

Al matí, per anar a l'escola, es va posar el jersei que li havia regalat la tieta Rosa i els pantalons blaus que havia arraconat a l'armari. Quan va tocar fer dibuix lliure, va dibuixar un camp molt verd ple d'arbres i de flors de tots els colors. A dalt va fer un Arc de Sant Martí com el del seu jersei i un Sol enorme de color groc. La mestra i els seus companys i companyes la van felicitar per aquell dibuix tan bonic.

Però ningú es va fixar en que, a sobre de l'Arc de Sant Martí, havia dibuixat un nen petit que pintava una lluna de color rosa.

FI